

Kázání: 135. Úklidová četa na rozhraní věků

Být celý život dobrovolným sběračem často dost nechutných a smradlavých odpadů lidských duší není žádný med. Málokdo to ocení, protože ti, kdo zlé myšlení, řeči a jednání nešíří dál, ti kdo nesoudí, ale odpouštějí, jsou v jistém smyslu na stejné společenské úrovni jako metaři a popeláři.

Kázání

Úklidová četa na rozhraní věků

čtení: Římanům 8, 26 – 39

26 Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.

27 Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.

28 Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.

29 Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími;

30 které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.

31 Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?

32 On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?

33 Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje!

34 Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!

35 Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč?

36 Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“

37 Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.

38 Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc,

39 ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Sestry a bratři,

v poslední době se mi dvakrát stalo, že jsem se za volantem rozčílil. Nebylo to jako obvykle kvůli tomu, že se řidič v pravém pruhu rozhodl předjet kamion právě ve chvíli, kdy jsem ho míjel v levém pruhu. A nebylo to ani kvůli ucpané silnici v dopravní špičce. Naštvalo mě jednání řidičů přede mnou na obyčejné venkovské okresní silnici. Co hrozného provedli? Jeden z okénka klidně vyhodil krabičku od cigaret, druhý nějaký plastový obal od kdoví čeho. Ne že bych byl nějaký úklidový aktivista, ale tohle mi rozum nebere. Zejména koncem zimy, předtím, než vyraší tráva, bije tahle odpadková spoušť v příkopech vedle silnic do očí.

Jenže co s tím ale mohu já jako jednotlivec dělat? Když se stanu svědkem odpadkového zločinu nějakého řidiče, stihnu tak nanejvýš důrazně zatroubit. Kdybych měl silné auto, mohl bych ho třeba předjet a potom před ním zabrzdit, abych ho zastavil, vyčínil mu, případně přiměl k úklidu.

Jenže to bych způsobil velice rizikovou situaci a ohrozil bezpečnost silničního provozu. Nehledě na to, že by mě zastavený řidič nejspíš vůbec nerespektoval, natož aby se pro vyhozený igelit vrátil. A tak alespoň každé jaro projdu škarpy, kde naše pole sousedí se silnicí, a odpadky posbírám do pytle a dám do popelnice.

Jsou ale daleko větší kabrňáci, kteří svůj čas a energii věnují například akcím jako je „Uklidme Česko“, kdy dobrovolníci uklízejí nejen odpadky po nezodpovědných řidičích nebo turistech, ale i záměrně vytvořené černé skládky. Klobouk dolů před takovými obětavci.

Proč o tom mluvím zrovna teď, když není ani začátek jara ani Den Země? Protože mám pocit, že to má dost společného s dnešním úryvkem z dopisu apoštola Pavla do Říma. Pavel sice neřešil odpadky poházené v příkopech, nebyly cigarety a nebyl ani igelit, řešil ale něco ještě mnohem vážnějšího – nahromaděný odpad z lidského myšlení, mluvení a jednání. Nebyl první ani poslední. Řešili to už dávní proroci nebo třeba autoři starozákonních žalmů.

Mnozí lidé, a vypadá to, že tu a tam prakticky každý z nás, kolem sebe vrší těžko rozložitelný odpad svých vlastních sebestředných zájmů, umanutých předsudků a drobných či větších nenávistí. Někdy, když se toho nahromadí víc, je to nechutný pohled a často tenhle odpad smrdí na dálku.

A žalmista se nejednou ptá „Proč už s tím Bože něco neuděláš? Vždyť se v tomhle světě zavaleném odpadem lidského sobectví, zvůle a násilí nedá dýchat!“ A proroci na to, že Pánu Bohu to rozhodně jedno není, naopak, hrozně mu tyhle člověčí odpadky vadí, protože zaneřádují celý jím stvořený svět.

Hospodin má svůj plán, jak všechno napravit, ale nebude to hned, chce to svůj čas. A Jan Křtitel, poslední prorok před Ježíšem, hrozí všem, co zaplavují odpadky svých špinavých duší svět, že už je to na spadnutí, Bůh to takhle nenechá.

Drama vrcholí a na scénu našeho zaneřádaného světa vstupuje Boží Syn, ten, který je Bohu nejbližší, který vším, co dělá a co říká, zrcadlí samotného Hospodina. Ježíš potvrzuje slova Jana Křtitele: „Ano, Boží království, které nahradí všechna nespravedlivá a zpupná království lidská, už je skutečně tady. Bůh právě začal s nápravou světa. A kdo chcete být u toho, když se lámou dějiny, pojďte se mnou, následujte mě, snažte se všechno dělat jako já.“

Jenže jak to Ježíš dělá? Lidé, kteří se k němu přidali, jsou poněkud v rozpacích. Čekali, že zařadí pořádnou rychlost, předjede všechny zlé lidi a zabráni jim v další jízdě. Čekali, že jim vyčiní, že je vyřadí ze silničního provozu a že je donutí, aby všechno to haraburdí po sobě pěkně uklidili.

Jenže je to jinak. Namísto aby postihnul neřády, postihne Bůh svého Syna, vlastně sám sebe. Nechce totiž vytvořit rizikovou situaci a ohrozit bezpečnost celého stvoření. Kdyby před námi prudce zastavil a začal rozdávát tresty, ruku na srdce, nikdo z nás lidí by to neustál. Každý máme na neblahém stavu světa svůj podíl. Nebyla by to náprava světa, byl by to jeho konec.

Proto Bůh zvolil jiné, nám lidem těžko představitelné řešení. Rozhodl se posbírat naše odpadky namísto nás. Obětoval se, ačkoli vůbec nemusel, je to přece náš nepořádek a ne jeho. Prostřednictvím svého Syna posbíral všechnu špínu světa, vrchovatou míru sobecké nevraživosti, předsudků a nenávistí. Všichni jím pohrdli, protože kdo to kdy viděl, aby Bůh sbíral odpadky, aby se obětoval namísto zlých lidí!

Přesně jak předpověděl prorok Izajáš: „Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Bylo to však naše provinění, které vzal na sebe místo nás...“ (Izajáš 53, 3-4).

Při Ježíšově ukřižování byli všichni jeho učedníci ti tam. Svíral je strach a také nechápali, jak k tomu mohlo dojít. Teprve až později, když je Bůh prostřednictvím svého Ducha zapálil pro novou akci „Uklidme svět!“, jim postupně svítl.

Došlo jim, že všechno, co se stalo s Ježíšem, byl dávný Boží plán na nápravu světa. Došlo jim, že nápravy se nedosáhne násilím nebo odstraněním provinilců z provozu, ale trpělivým používáním klaksonu, aby se vědělo, že zaneřadovat vzájemné vztahy se nemá, a zejména obětavým sbíráním

všeho toho nepěkného, co se po světě povaluje. Sobectví, předsudky a nenávist patří na smetiště dějin, v Božím království nemají co dělat.

Věřte nebo nevěřte, sestry a bratři, být celý život dobrovolným sběračem často dost nechutných a smradlavých odpadů lidských duší není žádný med. Málokdo to ocení, protože ti kdo zlé myšlení, řeči a jednání nešíří dál, ti kdo nesoudí, ale odpouštějí, jsou v jistém smyslu na stejné společenské úrovni jako metaři a popeláři. Nic moc.

Úspěšní jsou naopak ti, kdo si z ničeho nic nedělají a ve světě ostrých loktů, účelové propagandy a samolibé nesnášenlivosti jsou jako ryba ve vodě. To je také důvod, proč z toho byli první křesťané, stejně jako my dnes, poněkud zmatení a frustrovaní. Boží království už je sice tady, ale je jen málo těch, kdo by ho respektovali.

Nový věk pravdy, spravedlnosti a pokoje je stále ještě zavalován a tlumen odpady starého věku lží, nespravedlnosti a nepokojů. Žijeme v době, kdy se obě epochy překrývají. Jakoby nám tahle překerní situace ubírala chuti a energie něco dělat.

Apoštol Pavel ve svém dopise římským křesťanům právě na tento rozšířený pocit reaguje. „Vždyť ani nevíme jak a za co se modlit,“ píše stručně. Jsme z té dvojznačné současnosti tak nějak sebraní a zesláblí, že nemůžeme ani nalézt téma, které bychom s Pánem Bohem probrali.

Odpadků je po světě tolik, že ztrácíme naději, jestli má jejich sbírání vlastně smysl. Prostě ztrácíme chuť o tom s šéfem naší úklidové čety tam nahoře hovořit. V tu chvíli si ale bere telefon Boží Duch, který nám byl darován jako baterie, jako zdroj energie, a vyřídí telefonát s Bohem za nás.

Jelikož ale Boží Duch a Bůh sám si vysvětlovat nic nemusí, má tenhle hovor spíš charakter bezeslovných vzdechů, povzdechů a hlubokých výdechů. Boží Duch v nás vyjadřuje za nás naše nejhlubší pocity ze stavu světa, který jsme si zaneřádili odpadky naší člověčiny, odpadky, které se tak nesnadno uklízejí. Boží Duch je tak nějak tlumočníkem našeho vlastního nitra. Rozumí nám lépe, než my sami sobě.

Ale aby to nakonec nevyznělo poněkud pesimisticky, Pavel nezapomene připomenout, že všechno, čím procházíme, a mohou to být i pochybnosti nebo frustrace, je cestou k „dobrému“, to znamená ke konečnému prosazení Božího království, k nápravě všeho, co jest, ke generálnímu úklidu všeho toho našeho odpadu.

Jinak řečeno, jiná cesta do nového věku, než skrze obětavé a zdánlivě nekonečné sbírání odpadků, nevede. A potom apoštol ještě v komplikované větě dodá, že ty své metaře a popeláře Bůh předem vyhlédl, určil, povolal a ospravedlnil.

Chce jednoduše římským křesťanům připomenout, že Bůh na vytvoření své úklidové čety myslel už od počátku. To jen aby si znovu uvědomili, jak velkého a významného projektu jsou součástí. A i když se na ně lidé budou dívat svrchu, není třeba propadat malomyslnosti.

Není síly, ať už na nebi nebo na zemi, která by mohla Boží záměr se světem zvrátit. Nakonec všechno dobře dopadne. Odpadky jednou provždy zmizí, Boží Duch si naposled vzdechne a všechno tvorstvo včetně nás lidí si vydechne. Boží království je blíž, než si myslíme.

PeČ

SPCH 26. 7. 2020

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou

skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)